

301/2022

dispress

Klub mladého diváka

V polovině ledna mě potěšila zpráva od Justýny a Anežky, že pro nás založily Klub mladého diváka. První představení se uskutečnilo 26. ledna ve Vršovcích v kulturním centru Vzlet. Divadelní soubor Vosto5 odehrál představení Společenstvo vlastníků. Protože jsem dřív několikrát viděl film Vlastníci, moc jsem se těšil.

Když jsme vešli do místnosti, kde se představení odehrávalo, zjistili jsme, že je velmi malá, takže jsme všichni seděli hodně blízko sebe i k hercům.

Velmi zajímavá byla také forma pojetí scény, kdy byli herci, sedící většinu představení okolo stolu, obklopeni diváky, takže člověk měl pocit, jako by se děje sám účastnil. Celé představení bylo výborně zahrané a nechyběl ani moment překvapení, když najednou začal padat strop. „Vlastníci“ se samozřejmě hádají

i kvůli naprostým hloupostem, takže člověk v několika chvílích propadá menšímu pocitu beznaděje a neví, jestli se „schůze“ vůbec někam pohne.

Celkově jsem si představení moc užil a všem bych ho doporučil. Taky moc děkuju Justýně a Anežce, že něco takového zrealizovaly a moc se těším na další návštěvu divadla.

ToHo

Výlet s Ráchel

S Melíškem a Amálkou (a samozřejmě dospělákama) jsme vyrazili na výlet do Krčáku. Sraz byl u restaurace Zátíší. Šli jsme vchodem u posilovny směrem ke skalám. Na skalách to bylo ÚŽASNÝ!!! Byla tam suprová tráva, která se tak příjemně hladila, takže jsme tam prostě seděli a hladili a hladili. Postavily jsme tam taky skřítkčí domeček se stolem a vázou. Kousek dál byl starý ztrouchnivělý pařez a na něm byly bílé a suché hrášky.

Pak Petrovi spadnul plecháček a skutálel se úplně dolů. Běželi jsme tedy za ním, ale tak strašně to dolů klouzalo, že jsme radši jeli na bobku nebo po zadku. Viděli jsme kousek srnky s velkýma ušima! Když jsme konečně dorazili dolů, měli jsme v botách tolik hlíny, že jsme si do nich mohli zasadit ten hrášek, co byl nahoře (škoda že jsme si ho s sebou nevezli).

U rybníka to bylo fajn. Našly jsme tam sloupnutý kůry, ve kterých byli červení pavouci. Kůry byly jako korýtka, takže jsme z nich zkoušely udělat mini vodovod, což se teda nepovedlo. Následovala malá přestávka s polomáčkami.

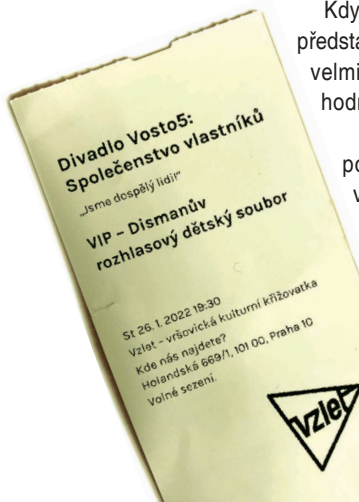
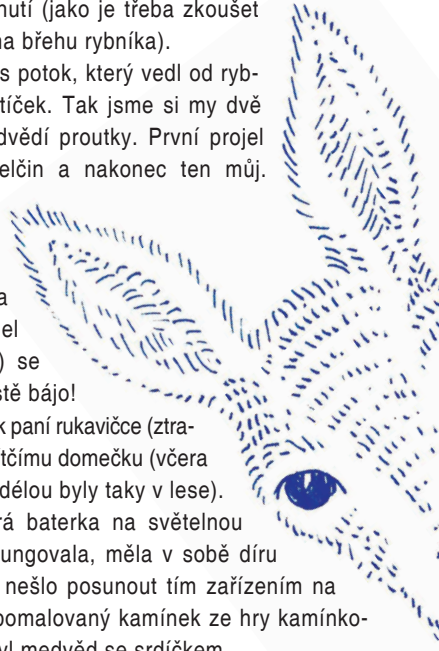
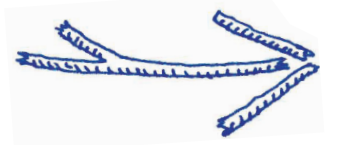
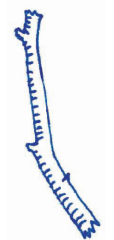
A samozřejmě trocha blbnutí (jako je třeba zkoušet postavit skřítkčí domeček na břehu rybníka).

Pak jsme šli dál a přes potok, který vedl od rybníka a vedl přes něj mostiček. Tak jsme si my dvě s Melicharem zahráli medvědí proutky. První projel Melicharův, potom Ráchelčin a nakonec ten můj. Můstek vedl do krásné zahrady, která byla jako z pohádky a zároveň taková botanická. Byla tam taky chaloupka (Ráchel připadala jako perníková) se špičatou stříškou. No prostě bájo!

Pak jsme šli ještě dál až k paní rukavičce (ztracené rukavici) a mému skřítkčímu domečku (včera jsme totiž s Amálkou a Adélou byly taky v lese).

Taky tam byla stará baterka na světelnou morseovku. Vůbec nefungovala, měla v sobě díru a byla zrezlá tak, že nešlo posunout tím zařízením na rozsvícení. A taky pomalovaný kamínek ze hry kamínkování, na kterém byl medvěd se srdíčkem.

Šli jsme zpátky zase k rybníku. Pod mostíkem jsme ale objevili něco nového: špenát (řasy, ble)! **ŽoHá**

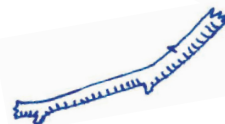

Krásně smušný rok 2021

Podobný rok, jako byl ten loňský, bychom v souborové historii těžko hledali. Celé jaro jsme museli, ostatně stejně jako to předchozí, strávit v digitálních zkušebnách a studiích. Byť můžeme zpětně být vděční alespoň za takovou možnost udržování kontaktu, je to jako začít Tour de France na rotopedu. A když už to vypadalo, že se budeme konečně zase moci vyšplhat na plnohodnotnou silničku, museli jsme se zastavit úplně.

Odchod nejen námi milované Jany byl a stále je pro soubor a všechny v něm velmi bolavou zkouškou. Spousta členů v červnu předčasně dospěla. Možná i díky tomu se ale Dismaňčata poprala s nabitým programem letního soustředění a podzimní části sezóny s takovým srdečským zápalem a láskou, že všichni přihlížející, zůstaneme-li u laciného cyklistického příměru, jen s otevřenou pusou stáli u krajnice.

Během tří měsíců jsme za laskavé a nezbytné pomoci Hany Hnilíčkové, Jana Hniličky, Petra Gojdy, Alenky a asistentů nazkoušeli šest různých představení, některá z nich kompletně přeobsadili

a covid nám překazil pouze jedno z nich. Do toho všeho jsme stíhali natáčet reportáže, dávat rozhovory ve vysílání, nabrat nové členy, přijmout mezi nás naši novou vedoucí Magdu, ale hlavně se občas prostě zastavit a jen tak spolu být.

V návaznosti na Dismaňem položené tradice se i Jana snažila, aby byl soubor pro děti hlavně příjemným místem k žití a případná umělecká, rozhlasová či jakákoliv jiná realizace je pak milým bonusem. Bez tohoto nastavení, které v dětech vyrostlo, by nebyl ani divadelní podzim, ani letní soustředění, ani žádný Dismaňák.

S kardiostimulátorem a bez kola jsme tak dokončili první etapu závodu. Za celý souborový peloton ze srdce děkuji i vám všem, kteří s námi vytrvale držíte. Tak na nás (všechny)!
JoKa

O jednom z nás

Chtěla bych něco napsat o člověku postavy menší se zrzavými vlasy nesoucím jméno Anička Doležalová. Anička je naší usměvavou a nápaditou asistentkou už rok a půl (oficiálně), ale Dismaňák svými nápady pozvedá přes sedm let.

Většinou nosí kalhoty a tričko, ale má nádherné šaty s kočkami, které jsem na ní zahlédla na táborových večerech a moc jí sluší. Je jí 26 let a učí němčinu a dějepis na základní škole. Je vtipná, zábavná, ale zároveň rázná a spravedlivá. Anička je úžasně informována o dění v Dismaňáku.

Vede zábavné herní doupe, na které ráda chodím a vždy si ho moc užiju. Při karanténě udělala ty nejlepší online únikovky, které byly velmi nápadité a musely jí dát velkou práci. Doma má dvě kočky, které mají mnoho jmen. Jedna je Ciri Vtěrka Pushkrimp a druhá Shani Koťátko Kruk.

Nesmím zapomenout, že loňským táborem nás provázely zábavné úkoly z Frankietty, které pro nás s Luisou po večerech připravovaly. Také vede herecký atelier, který je fakt super.

Běžnou radost jí dělá horká vana, dlouhý spánek a když jí budete chtít potěšit, tak jí kupte čokoládu s celými ořechy.
AnŠu

Závěrečná doporučení

Norská zpěvačka Aurora je jednou z nejperspektivnějších mladých umělkyní současnosti. O její nové desce i předešlých úspěších mluví ve svém příspěvku, který najdete na našem webu, Honza Vokrouhlecký.

Na konci března odehrajeme s trochou štěstí obnovenou premiéru představení Viktorky Čermákové **Zpátky do lesa**. Přijďte se podívat jednatřicátého do Minoru.

DRDS
Dismaňův rozhlasový
dětský soubor

Připravili: Antonín Holoubek, Žofie Hánová, Anežka Šubrtová, Josef Kaňka, Filip Svoboda; grafika: Magdalena Martínová; foto: Sara Baalbaki, Kateřina Kašická, Justýna Hrazdírová, Žofčin archiv